

EEN HELDENSTRIJD

of

DE KAPITEIN DER BOSCHGEUZEN

EERSTE DEEL

ACHT-EN-TWINTIGSTE HOOFDSTUK

De Bruid

Corteville was tevreden, want vijf gevangenen lagen in den kerker, en hij zou wel bewijzen dat hij vijf beeldstormers in zijn macht had.

Eenige dagen waren verlopen. Dank aan Egmonts krachtig optreden was Vlaanderen weer rustig, want de kloekste mannen hielden zich verborgen, en vrouwen en kinderen zouden geen oproer verwekken.

Weer brak een heerlijke morgen aan en de zon weerkaatste haar stralen in een bovenvenster van Blommaerts woning, waarvan de andere ramen gesloten waren, want dat huis was verbeurd verklaard en behoorde aan den koning.

Maar een van 's konings getrouwe dienaren, Antoon Ravels, had een der ruime kamers betrokken, om de woning te bewaken...

Doch de burgers van Oudenaarde wisten niet, dat men gedurende den nacht een weerlooze maagd in het huis had gevoerd... ze wisten niet, dat Corteville's dienaar nu in 't bezit was van een bruid!

Op de markt verzamelde zich veel volk, want heden zouden beeldstormers gerecht worden en de Vlamingen hadden

helaas! nog niet geleerd door hun afwezigheid bij dergelijke strafuitvoeringen hun afschuw te betuigen.

Terwijl de menigte op het plein aangroeide, sloop een monnik door het ons bekende tuinpoortje van Blommaerts voormalige woning. Ravels wachtte hem op.

— Vader Antonius, zei hij verheugd.

— Ik schenk u mijn zegen, jongeling... gij ontvangt nu de belooning voor uw ijver... en ge kunt nog een godgevallig werk verrichten en een verdoolde maagd tot de ware en alleen zaligmakende kerke terugvoeren.

Zoo sprekende stapten de pater en de jongeling de woning binnen...

De kamers waren nog in denzelfden staat als in de dagen toen Pauwelkens vroolijk gesnater hier weerklonk en de gelukkige moeder Agnes door blij gezang de onrust van haar echtgenoot verdrijven wilde...

Maar 't leven was geweken en er heerschte een kilheid als in een kerker.

Antoon ging den monnik voor, langs de breede, eikenhouten trap met sierlijk gesneden leuning.

Overal aanschouwde men de kunst der vaderen, maar deze ook leek dood!

De jonkman ontsloot een kamer... de slaapkamer van 't echtpaar.

Daar zat Lysbeth Lodens!

Onlangs zat de maagd hier ook, met snerpende smarte in 't hart, want haar mooie lag er toen te sterven...

Lysbeth was doodsbleek en haar oogen waren rood bekreten. De dunne bloedlooze lippen beefden...

Voor het venster hing een dik wollen gordijn, dat het licht temperde en 't gezicht op de woelige markt benam.

Als een geest zat ze daar nu in 't sombere vertrek, het eens zoo levenslustige meisje.

Een oogenblik had ze zich daar straks rustiger gevoeld, want ze hoorde toen de vriendelijke stem van haar vroegeren geliefde... en de arme, onnoozele maagd had gehoopt, dat Antoon tot inkeer was gekomen.

Maar weinig woorden waren noodig geweest om haar te overtuigen van haar vreeselijken toestand.

Antoon had gemeend dat ze hier alles verloochenen zou...

haar geloof, haar liefde voor haar ouders... haar karakter... en ze zich in zijn armen werpen zou, om zijn vrouwe te worden en te vergeten wat achter haar lag!

Maar toen was Lysbeth losgebarsten en met een stem, die beefde van verontwaardiging, van verachting, had ze hem zijn schandelijk verraad, zijn ontrouw, zijn wreedheid, zijn huichelarij, al zijn ondeugd verweten... en toen uitgeput en niet meer in staat genoegzaam krachtige woorden te vinden, had ze den veinzaard in 't gelaat gespuwd, om dan snikkend in den zetel neer te vallen!

Lysbeth zag den monnik en een siddering voer door haar leden.

— Mijn dochter, ik schenk u mijn zegen, zei pater Antonius op zalvenden toon. Ik ben herwaarts gekomen, om den wensch uws harten te vervullen en u in den heiligen echt te verbinden.

— Zwijg, zwijg! kreet Lysbeth. Ik wil dien schurk niet huwen... en gij kunt er mij niet toe dwingen!

— Er zijn omstandigheden waarin de kerk voor haar kinderen handelen moet, en de pater staaft zijn bewering met eenige zinnen slecht Latijn. Gij kunt kiezen tusschen uw heil en uw ondergang, mijn dochter, hernam de pater.

— Voer mij terug naar de gevangenis... en dood mij... ik ben en kettersche! riep Lysbeth met kracht. Nu zult ge toch wel overtuigd zijn, dat ik dien huichelaar niet huwen wil! O! dat ik luisterde naar zijn betuigingen van liefde... O! Ravels, Ravels, hoe durft ge nog dit huis betreden. In den hof spraakt ge mij van uw liefde.

— En uit liefde heb ik u herwaarts geleid Lysbeth, antwoordde de jongeling.

— Uit liefde... ik verfoei uw liefde, moordenaar... godlasterende moordenaar... moordenaar uws vaders... Hebt ge mij hier geleid... geleid! Mij geschaakt, mij ontvoerd, dat deedt ge en de wet straft die misdaad... maar voor de ketters bestaan slechts strafwetten.

— Inderdaad, mijn dochter, en nu zijn wij goede heeren jegens u en willen u redden, tijdelijk en eeuwig, sprak de monnik weer. Daarom zult ge de echtgenoot worden van dezen ijverigen dienaar der Kerke.

— Van een inkwisuursknecht... een moordenaar... nooit, nooit! riep het arme meisje wanhopig.

— Ook al stemt deze verblinde niet toe, zal uw huwelijk wettig zijn, hernam Antonius. De Kerk is goedertieren jegens haar kinderen. Antoon, mijn zoon, kniel neder en antwoord mij!

De monnik vouwde de handen.

— Gij lastert God! kreet Lysbeth. Gij schendt de wetten des Heeren... dit huwelijk kan niet geldig zijn...

Maar de monnik sprak een gebed in het Latijn uit... en Antoon antwoordde: Amen!

— Barmhartige God, men levert mij aan dezen schurk over. En niemand helpt mij! kreet de beangstigde maagd.

Op de markt steeg een luid gejoel op.

— Daar zijn menschen... hulp, hulp! schreeuwde Lysbeth, en wanhopig snelde ze naar het venster.

Eer de monnik of Antoon het verhinderen kon, had ze de gordijnen weggerukt.

— Mijn vader! gilde de maagd. Ze sloeg de armen omhoog, wankelde en viel bezwijmd in de armen van den bruidegom.

Antoon blikte door het venster... en zag aan de galg Lodens' lijk!

Hij die geen beeldstormer was, onderging toch de straf er voor.

— Wij behoeven de plechtigheid niet te schorsen, zei Antonius... Leg uw bruid op die rustbank en kniel neder.

Antoon gehoorzaamde.

De monnik prevelde eenige gebeden, nam een ring van Ravels' vinger en tooide er de bruid mede.

— Ze is uw wettige huisvrouw, hernam Antonius. De dienaar van Corteville schonk den geestelijke een goudstuk...

— Maar nu moet ge me nog iets ophelderen, zei de pater. Wat bedoelde uw vrouw met de woorden: moordenaar uws vaders?

Antoon bloosde en zei ontwijkend:

— Ze ijldde, gewis of mogelijk bedoelde ze: moordenaar mijns vaders.

— Gij verbergt mij, uw biechtvader, een geheim, hernam de pater streng. Ik wil de waarheid weten.

En Antoon moest nu alles bekennen.

— Wie vader of moeder lief heeft boven Mij, is mijns niet

waardig, hernam de geestelijke als naar gewoonte de woorden van Jezus verdraaiend. Kinderen moeten hun kettersche ouders overleveren!

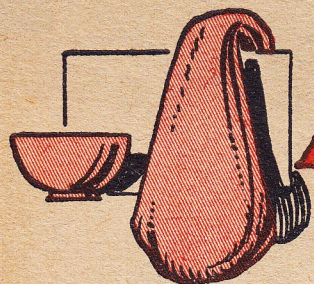
Pater Antonius ging heen.

Ravels boog zich over de bezwijmende maagd en mompelde, terwijl een leelijke trek zijn gelaat verwrong:

— En nu zijt ge toch de mijne! Uw lichaam is mijn eigendom... en ben ik u moe, dan kan ik u verstooten, want 'k zal nimmer vergeten, dat gij mij dwongt aan dien vervloekten pater te bekennen, dat ik een bastaard ben!

EEN

HELDEN

STRIJD

*of de kapitein
der boschgeuzen*

door A. HANS

EEN

HELDENSTRIJD

OF

De Kapitein der Boschgeuzen

door

A. HANS

EVANGELISATIE DRUKKERIJ

Groendreef, 67, Brussel

—
1926